

Robert Fulghum - Ta lepenková krabice

Ta lepenková krabice je nadepsaná „Poklady“. Zatímco píšu, vidím tu krabici na horním regále v mé pracovně, kde ji přechovávám. Těší mě, že na ni vidím, kdykoliv vzhlednu. Krabice obsahuje takové ty drobné osobní poklady, které přežily četné záchvaty „všechno uklidit a vyházet“, jež mě občas popadnou. Krabice procházela probírkou, když jsem se stěhoval z domu do domu a tahal krámy z komory do komory. Kdyby se do té krabice podíval zloděj, nic by si nevzal – za nic z toho by nedostal ani pětník. Ale jestli v domě začne někdy hořet – až budu utíkat, ta škatule jde se mnou.

Jedním z pokladů v krabici je papírový pytlík. Jako na svačinu. I když vršek je zalepený izolepou, procvaknutý sešíváčkou a ještě zajištěný několika spínátky na papíry, na jedné straně je díra s roztřepenými okraji a tou je vidět obsah.

Tenhle konkrétní svačínový sáček opatruju už možná čtrnáct let. Ale on vlastně mé dceři Molly. Brzy potom, co začala chodit do školy, podílela se s nadšením na ranním balení obědů pro sebe, její bratry a mě. V každém sáčku byly sendviče, jablka, peníze na mléko a někdy vzkaz nebo malá pozornost. Když jsem se jednou ráno chystal k odchodu, Molly mi dala sáčky dva. Jeden s obědem jako obvykle. A pak ten zalepený, procvaknutý a se spínátky. „K čemu dva pytlíky?“ „V tom druhém je něco jiného.“ „Co je tam?“ „Prostě něco – vem si to s sebou.“ Nechtěl jsem to protahovat, a tak jsem strčil oba sáčky do kufříku, dal Molly pusku a odkvačil.

Když jsem v poledne v rychlosti pořádal opravdový oběd, otevřel jsem Mollyin sáček a vysypal obsah. Dvě stužky do vlasů, tři kamínky, dinosaurus z umělé hmoty, špaček tužky, mušlička, dvě sušenky ve tvaru zvířátek, kulička, vypotřebovaná rtěnka, panenka, dva čokoládové bonbony a třináct penny.

Usmál jsem se. Roztomilé. Vstal jsem, abych se pustil do všech důležitých záležitostí, které mě odpoledne čekaly, a smetl jsem všechno se stolu do koše na odpadky – zbytky od oběda, Mollyiny věci a všechno. Nebylo mezi nimi nic, co bych mohl potřebovat.

Večer se vedle mě Molly postavila, když jsem četl noviny. „Kde je můj pytlík?“ „Jaký pytlík?“ „Přece ten, co jsem ti dala dnes ráno.“ „Nechal jsem ho v kanceláři. Proč se ptáš?“ „Já do něj zapomněla dát tenhle vzkaz.“ Drží v ruce papírek. „A navíc ho chci zpátky.“ „Proč?“ „V tom pytlíku jsou, táto, moje věci – věci, které mám moc ráda. Já myslela, že si s nima budeš chtít trochu pohrát, ale teď je chci zpátky. Neztratil jsi, tati, ten pytlík, že ne?“ V očích se objevily slzičky. „Kdepak, já to jen zapomněl přinést,“ zalhal jsem. „Tak to přines zítřka, jo?“ „To víš, že jo. Neboj.“ Když mě s úlevou chytila kolem krku, rozbalil jsem papírek, který se nedostal do pytlíku: „Mám tě ráda, táto.“

Ach jo.

A ještě jednou ach jo.

Dlouho jsem se díval do tváře své dcery.

Měla pravdu - věci v pytlíku nebyly jen tak ledajaké.

Molly mi dala své poklady. Vše, co jí v sedmi letech bylo drahé. Láska v papírovém sáčku. A já ji minul. Kdyby jenom minul – já to zahodil do smetí, protože „tam nebylo nic, co bych mohl potřebovat.“ Panebože.

Nebylo to ani poprvé ani naposled, kdy jsem měl pocit, že moje tátovské oprávnění ztrácí platnost.

Cesta zpátky do kanceláře byla dlouhá. Ale nic jiného se nedalo dělat. A tak jsem jel. Putování kajícího. Před zraky vrátného jsem popadl koš a vysypal obsah na stůl. Zrovna jsem se v tom přehraboval, když ke mně na své obchůzce dorazil. „Ztratil jste něco?“ „Jo, hlavu.“ „Nejspíš to tam je. Jak to vypadalo? Já vám pomůžu hledat.“ Nejdřív jsem mu nechtěl nic říkat, ale většího blázna už jsem ze sebe stejně udělat nemohl, a tak jsem mu to pověděl.

Nedal se do smíchu, jen se usmál: „Já mám taky děti.“ A tak se dva spříznění blázni hrabali ve smetí a našli perly; a on se na mě usmál a já se usmál na něj. V tomhle člověk není nikdy sám. Nikdy.

Když jsem z dinosaura opláchl hořčici a všechno jsem postříkal osvěžovačem dechu, abych přehlušil pach cibule, opatrně jsem vyhledil zmuchlanou kouli z hnědého papíru do celkem funkčního sáčku, poklady nastrkal dovnitř a celé jsem to nesměle přinesl domů jako poraněné kotě. Večer jsem to vrátil Molly – žádné otázky, žádné vysvětlování. Pytlík moc pěkně nevypadal, ale uvnitř bylo všechno, a to bylo podstatné. Po večeři jsem ji poprosil, aby mi o věcech v sáčku něco pověděla, atak to začala jedno po druhém vyndávat a rovnala to do řady na jídelním stole.

Bylo to dlouhé vyprávění. Ke všemu se vztahoval nějaký příběh, vzpomínka, nebo to souviselo s nějakým snem a vymyšlenými kamarády. Některé ty věci přinesly víly. A čokoládové bonbóny byly ode mě a ona si je schovalo, až je bude potřebovat. Nezmohl jsem se na nic jiného než „aha“, které jsem během vyprávění několikrát moudře pronesl. A to aha bylo vlastně velice výstižné.

Byl jsem překvapený, když mi Molly dala pytlík za několik dní znovu. Ten stejný ušmudlaný pytlík. Uvnitř stejné věci. Cítil jsem, že je mi odpuštěno. Důvěra se vrátila. Spolu s láskou. A už jsem neměl tak nepříjemný pocit, že se nazývám otcem. Po několik měsíců jsem pytlík občas dostal s sebou. Nikdy mi nebylo jasné, proč jsem ho právě ten který den dostal nebo nedostal. Začal jsem o něm přemýšlet jako o „tátovské prémii“ a moc jsem se večer snažil, abych si ho druhý den ráno zasloužil.

Časem Molly obrátila pozornost k jiným věcem ... našla si jiné poklady ... ztratila o tu hru zájem ... vyrostla. Něco takového. A já? Mně zůstal v opatrování sáček. Jednoho rána mi ho dala a nikdy už si o něj neřekla. A tak ho ještě pořád mám.

Občas myslím na všechny okamžiky tohoto krásného života, kdy jsem se minul s láskou, která mi byla nabízena. Jeden kamarád tomu říká „stát po kolena v řece a umírat žízni“.

A tak je ten ošuntělý pytlík v krabici. Zůstal tam z časů, kdy mi dítě řekl: „Tady je to nejlepší, co mám. Vem si to – je to tvoje. To, co tu mám, tobě dávám.“

Poprvé mi to nedošlo. Ale teď je ten sáček můj.

FULGHUM, Robert. *Už hořela, když jsem si do ní lehal*. Vyd. 3. Překlad Jiří Hrubý. Praha: Odeon, 1994, 137 s. Pocket program. ISBN 80-207-0464-7.

Robert Fulghum - Ta lepenková krabice

Kolik bylo Molly, když dala poprvé tatínkovi sáček s poklady? Proč to udělala?

Co všechno bylo v pytlíku od Molly?

Co bylo napsáno na lístečku, který Molly chtěla dát do sáčku?

Co bylo pro autora „**tátovskou prémie**“?

Doplň synonyma k následujícím slovům:

smetí _____
sáček _____
regál _____
škatule _____

Co měly děti v sáčku s obědem?

Pokus se vysvětlit větu „**stát po kolena v řece a umírat žízni**“.

Jaké poklady by sis dal do své „**krabice pokladů**“?

ŘEŠENÍ

Robert Fulghum - Ta lepenková krabice

Kolik bylo Molly, když dala poprvé tatínkovi sáček s poklady? Proč to udělala?
Vše, co jí v sedmi letech bylo drahé. ... V tom pytlíku jsou, táto, moje věci – věci, které mám moc ráda. Já myslela, že si s nima budeš chtít trochu pohrát, ale teď je chci zpátky.

Co všechno bylo v pytlíku od Molly?

Dvě stužky do vlasů, tři kamínky, dinosaurus z umělé hmoty, špaček tužky, mušlička, dvě sušenky ve tvaru zvířátek, kulička, vypořebená rtěnka, panenka, dva čokoládové bonbony a třináct penny.

Co bylo napsáno na lístečku, který Molly chtěla dát do sáčku?

„Mám tě ráda, táto.“

Co bylo pro autora „tátovskou premií“?

Byl jsem překvapený, když mi Molly dala pytlík za několik dní znovu. Ten stejný ušmudlaný pytlík. Uvnitř stejné věci. Cítil jsem, že je mi odpuštěno. Důvěra se vrátila. Spolu s láskou. A už jsem neměl tak nepříjemný pocit, že se nazývám otcem. Po několik měsíců jsem pytlík občas dostal s sebou. Nikdy mi nebylo jasné, proč jsem ho právě ten který den dostal nebo nedostal. Začal jsem o něm přemýšlet jako o „tátovské premií“ a moc jsem se večer snažil, abych si ho druhý den ráno zasloužil.

Doplň synonyma k následujícím slovům:

smetí – odpadky, nepořádek

sáček – pytlík

regál – police, přihrádka

škatule – krabice

Co měly děti v sáčku s obědem?

V každém sáčku byly sendviče, jablka, peníze na mléko a někdy vzkaz nebo malá pozornost.

Pokus se vysvětlit větu „stát po kolena v řece a umírat žízni“.

Minout se s něčím, co je mu nabízeno. (kdy jsem se minul s láskou, která mi byla nabízena)

Jaké poklady by sis dal do své „krabice pokladů“?

vlastní úvaha